

List Preláta (Január 2013)

Ducha Svätého sa vteliť do Márie, Panny a stal sa človekom. V týchto pár slovách, ktorých vyslovenie alebo spievanie sprevádzame hlbokým uklonením, sa rozpovedá centrálna udalosť dejín, ktorá nám otvorila bránu do neba.

15.01.2013

Moji milovaní: nech Ježiš ochraňuje moje dcéry a mojich synov!

Počas vianočných sviatkov sme sa mnohokrát priblížili k betlehemskej maštálke aby sme rozjímali nad Ježiškom v Máriinom náručí.

Prichádzali sme, aby sme sa mu klaňali, pohnutý túžbou zastupovať celé ľudstvo. A dnes, na začiatku nového roka s dojatím čítame v druhom čítaní zo svätej omše slová svätého Pavla: *Ale keď prišla plnosť času, Boh poslal svojho Syna, narodeného zo ženy, narodeného pod zákonom, aby vykúpil tých, čo boli pod zákonom, a aby sme dostali adoptívne synovstvo. [1]*

V našich dušiach rastie želanie, ako náš Otec vždy s novosťou opakoval pri príchode týchto sviatkov, predať celému svetu *dobrá novinu* . ***Chceli by sme, aby sa k Nemu správali dobre vo všetkých kútoch Zeme, aby ho prijímali s láskou.***

Usilujeme sa zakryť ľahostajné ticho tých čo ho nepoznajú alebo nemilujú, spievaním kolied, tých

***ľudových pesničiek, ktoré spievajú
malí i veľkí vo všetkých krajinách s
kresťanskou tradíciou. Všimli ste
si, že ich slová vždy hovoria o
ceste do Betlehema, o túžbe vidieť,
pozorovať Božie dieťa? Ako
pastieri v tú šťastnú noc:
Poponáhľali sa a našli Máriu a
Jozefa i Dieťa uložené v jasliach.
(Lk 2, 16). [2]***

Plný úžasme rozjímali nad
obrovským prejavom Božej
láskavosti. Neprestaňme však žasnúť!
***Je nutné hľadiť na Dieťa, našu
Lásku, v jasličkách. Musíme sa
naň pozerať s vedomím, že máme
pred sebou tajomstvo. Na prijatie
tohto tajomstva potrebujeme vieru
a cez ňu prehĺbiť v jeho obsahu
[3].*** Preto si okrem napodobňovania
pastierov, ktorí sa s pohotovosťou
dostavili k maštálke, môžeme tiež
všimnúť príklad Troch kráľov,
ktorých si onedlho pripomenieme pri
slávnosti Zjavenia Pána. Vďaka ich

pokornej viere prekonali ťažkosti, ktoré ich stretli počas dlhej cesty. Boh osvietil ich srdcia, aby vo svetle hviezdy objavili zvesť o narodení Mesiáša. Boli poslušní a táto pripravenosť ich doviedla až do Betlehema. Tam, vchádzajúc na miesto kde bola Svätá Rodina, *uvideli dieťa s Máriou, jeho matkou, padli na zem a klaňali sa mu. Potom otvorili svoje pokladnice a dali mu dary: zlato, kadidlo a myrhu. [4]*

Taktiež my budme poslušní milosti, ktorá k nám prichádza cez sviatosti, cez osobnú modlitbu pri meditácii scén z Evanjelia a cez prijímanie rád z duchovného vedenia pri ich uskutočňovaní. Zdá sa nanajvýš logická výzva svätého Tomáša Akvinského: “Ľudská myseľ je slabá a preto rovnako ako potrebuje vedenie k poznávaniu božských vecí, tiež vyžaduje byť vedená k láske akoby za ruku, cez citelné veci, ktoré sú nám ľahko známe. Spomedzi týchto je

základné Človečenstvo Ježiša Krista, ako hovoríme vo vianočnej prefácii: ' Aby sme viditeľným poznávaním Boha, boli cez Neho pritiahnutí k láske k veciam neviditeľným ' .“ [5]

Vyznanie viery zo svätej omše vysvetľuje s úplnou jednoduchosťou tajomstvo vykupiteľského vtelenia pri vyznaní že Syn Otca , *pre našu spásu zostúpil z nebies a cez dielo Ducha Svätého sa vtelil do Márie, Panny a stal sa človekom.* [6] V týchto pár slovách, ktorých vyslovenie alebo spievanie sprevádzame hlbokým uklonením, sa rozpovedá centrálna udalosť dejín, ktorá nám otvorila bránu do neba. V tomto texte počuť ozvenu troch rozprávání o vtelení, ktoré nám odovzdávajú evanjelia. Anjel v Evanjeliu svätého Matúša používa rovnaké výrazy týkajúce sa Syna Panny Márie pri opise zvestovania tajomstva svätému Jozefovi: *dáš mu meno Ježiš, lebo on vyslobodí svoj ľud z hriechov.* [7]

Vtelenie a narodenie Ježiša nám ukazujú nekonečnú Božiu dobrotu: keďže sme sa kvôli hriechu, dedičnému a osobnému, nemohli vrátiť k Bohu našimi vlastnými silami, On sám nám vyšiel v ústrety: *Boh tak miloval svet, že poslal svojho jediného Syna, aby nezahynul nik kto v Neho verí ale aby mal život večný.*

[8] Pripomínam Vám úvahu nášho Otca, ktorou nás súril žiť prítomnú, hlbokú vieru: ***ak nežasneme nad Božími tajomstvami, skončíme stratením viery.*** **[9]** Venujeme sa s pozornosťou nášmu vzťahu s Ježišom? Oceňujeme všemohúcnosť Pána, ktorá sa dožaduje našej podriadenosti ako dôkazu lásky?

Verbum caro factum est. **[10]** Božie Slovo sak nám nielenže priblížilo, aby k nám prehovorilo ako v Starom Zákone, ale stalo sa jedným z nás, potomkom Adama a Evy, tým, že sa stal telom a krvou z Panny Márie; rovnaký nám vo všetkom okrem

hriechu. [11] Chcel prísť na svet, aby nám ukázal že všetky pozemské cesty môžu byť nadprirodzené, všetky stavy, všetky povolania, všetky bezúhonné činnosti [12] , a nalieha na nás aby sme ich prechádzali so svätosťou, s nadprirodzenou aj ľudskou dokonalosťou. Ako nekonečne a úžasne sa k nám približuje Boh prostredníctvom nás samých!

Svätý Lukáš pri opise zvestovania Panne Márii zobrazuje rozhovor Archanjela Gabriela s Máriou vysvetľujúc jej Boží úmysel: *Duch Svätý zostúpi na teba a moc Najvyššieho ťa zatieni. A preto aj dieťa bude sa volať svätým, bude to Boží Syn* . [13] V Najsvätejšej Panne Márii sa spája milujúci pohľad troch božských Osôb, ktoré ju vyvolili od večnosti, aby bola pravou archou zmluvy, útočisko hriešnikov, pretože v jej najčistejšom lone vzal na seba ľudské telo Boží Syn. Jej okamžitá a

odhodlaná odpoveď- *fiat mihi
secundum verbum tuum* [14] , nech sa
mi stane podľa Tvojho slova- dala
priestor tomuto veľkému a útechu
prinášajúcemu tajomstvu. Každý deň
pri modlitbe Anjel Pána si
pripomíname tento osobitný okamih
v dejinách spásy. S akou úctou
pramení naša modlitba? Vzdávame
vdaky Panne Márii s hĺbky našej
duše za jej absolútnu odovzdanosť
pri plnení Božieho plánu? Zakúšame
každý krát s väčšou intenzitou úvahu
svätého Josemaríu: ***Ó Matka,
Matka!: tvojou odpoveďou – “fiat”
– si nás spravila bratmi Boha a
dedičmi jeho slávy. Bud’
požehnaná!”*** [15] ?

Všetky tieto dôvody, a mnohé iné,
ktoré by sa mohli vymenovať, sa
môžu zhrnúť v jednom: “Slovo sa
stalo telom, aby nás spravilo spolu
účastnými na “ *božej prirodzenosti*
” (2 Pe 1, 4): “Pretože takýto je dôvod,
pre ktorý sa Slovo stalo človekom, a

Boží Syn Synom člověka: aby sa
človek pri vstupe do vzťahu so
Slovom a v dôsledku toho prijatím
božieho detstva, premenil na syna
Božieho ´.” [16]

Ježiš Kristus je skutočne Druhá
Osoba Najsvätejšej Trojice: Syn
večného Otca, ktorý reálne prijal
našu ľudskú prirodzenosť bez toho,
aby prestal byť Bohom. Ježiš nie je
spolovice božská a spolovice ľudská
bytosť, nemožná zmes božskosti a
ľudskosti. Je *perfectus Deus, perfectus
homo* , ako vyznávame v *Quicumque*
alebo Atanáзовskom vyznaní viery.
Snažme sa preniknúť hlbšie do tejto
pravdy, prosme Ducha Svätého, aby
nás osvietil, aby sme ho pochopili s
väčšou intenzitou, premenili ho na
život nášho života a aby sme ho
vysvetlili so svätým nadšením aj
druhým. Nezabúdajme, že máme
povinnosť prejavovať v každom
okamihu, v každej okolnosti, svätú

hrdosť z bytia Ježišovými bratmi,
deťmi Boha, Kristovho Otca.

Pouvažujme znova: “Teda pravá
viera je toto: Musíme veriť a
vyznávať, že náš Pán, Ježiš Kristus,
Syn Boží, je Boh a človek. Ako Boh je
splodený z podstaty Otca od večnosti
a ako človek je zrodený z podstaty
matky v čase. Dokonalý Boh,
dokonalý človek, pozostávajúci z
rozumovej duše a z ľudského tela.
Rovný s Otcom čo do božstva, menší
ako Otec čo do ľudskosti. A hoci je
Boh a človek súčasne, nie sú to dvaja,
ale jeden Kristus. Jeden je však nie
zmenou božstva na telo, ale že Boh
prijal ľudskosť. Jeden naskrze nie
zmiešaním podstaty, ale jednotou
osoby.” [17]

Očividne máme pred sebou také
veľké tajomstvo, že rozum pri úvahe
o ňom zostáva akoby oslepený. Je to –
aj keď táto analógia je len veľmi
úbohá- ako keď sa niekto pokúša

pozerať priamo do slnka a musí odvrátiť zrak, pretože je nemožné vydržať žiaru takej intenzity. Pri tajomstve Vtelenia neexistuje iná alternatíva ako tá, ktorú ukazoval Náš Otec: ***je potrebný pokorný prístup kresťanskej duše: nechciet zmenšiť veľkosť Boha na naše úbohé koncepty, na naše ľudské vysvetlenia, ale chciet pochopiť tajomstvo v jeho nejasnosti, je to svetlo, ktoré vedie život ľudí.*** [18]

Práve v betlehemských jasličkách sa prejavuje nielen nekonečná Božia láska k jeho stvoreniam ale tiež jeho bezodná pokora. Dieťa, ktoré plače, pociťuje zimu, potrebuje Máriine a Jozefovo teplo je Boh, všemocný a večný, ktorý zostúpil na Zem bez toho, aby opustil Nebo, ktorý sa chcel ochudobniť o slávu svojej božskosti: *On, hoci má božskú prirodzenosť, nepridržiaval sa svojej rovnosti s Bohom, ale zriekol sa seba samého, vzal si prirodzenosť sluhu, stal sa podobný*

ľuďom. **[19]** Vnímajúc tútonádhernú skutočnosť rozumieme, že Náš Otec často zvolal: ***Pane, prečo ma tak miluješ? Kresťanský paradox*** – komentuje Benedikt XVI- **spočíva práve v stotožnení Božskej Múdrosti, čiže večného *Logos* s človekom Ježišom z Nazareta a s jeho históriou. Neexistuje iné vysvetlenie pre tento paradox, ako slovo „Láska“, ktoré sa musí v tomto prípade prirodzene písať s veľkým písmenom, keďže sa jedná o Lásku, ktorá nekonečne prevyšuje kapacity ľudí aj histórie.** **[20]**

Aby bolo naozaj jasné, že pokora je nevyhnutná na prijatie svetla Vtelenia, Písmo nám ukazuje, že prví svedkovia, okrem Márie a Jozefa, boli chudobní pastieri, ktorí strážili svoje stáda v okolí Betlehemu, jednoduchí, len veľmi málo rešpektovaní ľudia medzi ostatnými. Pán sa zameral na nich, pretože, „to čo priťahuje Božiu

priazeň je predovšetkým pokora
srdca.“ [21] Sám Ježiš bude o
niekoľko rokov neskôr vzdávať vďaka
svojemu nebeskému Otcovi:

*Zvelebujem ťa, Otče, Pán neba i zeme,
že si tieto veci skryl pred múdrymi a
rozumnými a zjavil si ich maličkým.
Áno, Otče, tebe sa tak páčilo. [22]*

Aj Traja králi rozpoznali Mesiáša
preto, že boli jednoduchí, veľkodušne
pozorní božím znameniam. **Náš Pán
sa obracia ku všetkým ľuďom, aby
mu vyšli v ústrety, aby sa stali
svätými. Nevolá iba Troch kráľov,
ktorí boli múdri a mocní, predtým
poslal k pastierom z Betlehemu nie
hviezdu ale jedného zo svojich
anjelov. (cfr. Lk 2, 9). Chudobní
alebo bohatí, múdri alebo menej
múdri, majú povinnosť posilňovať
vo svojej duši pokorný postoj,
ktorý umožňuje počuť boží hlas.**
[23]

Spomínam s dojatím na tolké príležitosti, pri ktorých nám svätý Josemaría dával pred oči scénu narodenia Pána. Hovoril o katedre z Betlehemu, z ktorej nám Dieťa Ježiš dáva mnohé poučenia, okrem iných a predovšetkým lekcii pokory, aby sme sa naučili ovládať našu hrdosť a našu pýchu, rozjímajúc nad božím dieťaťom. Obdivujme okrem iného aj to, že keď sa rozhodol, že Pannu Máriu urobí našou Matkou, ho pritiahla – hovoriac ľudským spôsobom vyjadrovania – predovšetkým jej pokora, jej poníženosť: *lebo zhliadol na poníženosť svojej služobnice. Hľa, od tejto chvíle blahoslaviť ma budú všetky pokolenia.* **[24]**

Táto ochota, o ktorú musíme prosiť Pána, nevylučuje túžbu dosiahnuť väčšiu výkonnosť v činnosti, ktorá zamestnáva každého z nás, používajúc všetky ľudské prostriedky v našom dosahu, aby sme sa zlepšili,

aby sme vzdali Bohu slávu našou činnosťou. **Naopak**, ako vysvetľuje Svätý Otec, **je treba študovať, prehlbovať v poznaní, no udržiujúc si ducha „malých“; pokorného a jednoduchého ducha ako ten Máriin, „Sídla Múdrosti“.**

Kolkokrát sme sa báli priblížiť k betlehemskej maštálke, pretože sme sa znepokojovali, že by mohla byť prekážkou pre nášho kritického ducha a pre našu „modernosť“! No opak je pravdou, v tejto maštálke môže každý z nás objaviť pravdu o Bohu a pravdu o človeku, o sebe samom. V Dieťati narodenom z Panny sa stretli obe pravdy: túžba po večnom živote zo strany človeka dojalo Božie srdce, a to sa nezahanbilo nad prijatím ľudskej prirodzenosti. [25]

V tomto svätom zápase o to, aby v nás, v našej práci, v našom apoštoláte žiaril iba Boh sa uchylujeme k príhovoru nášho Otca, osobitne 9.

januára, deň výročia jeho narodenia a 13., deň výročia jeho krstu, prosiac ho, aby nám získal viac nebeského svetla. Neprestávajúť sa modliť za Cirkev a za Svätého Otca, za apoštoláty Diela, v spojení s mojimi úmyslami a vedomí si toho, že potrebujeme modlitbu našich bratov kresťanov.

Vďaka Bohu Dielo rastie po celom svete, ale musíme sa priblížiť k viac ľuďom, do viacerých prostredí, k novým miestam: Ježiš nás volá z betlehemských jasličiek, pretože túži po tom, aby sme s ním spolupracovali na misii Cirkvi: priniesť vykúpenie všetkým dušiam. Zažil som hlad po Bohu toľkých a toľkých ľudí, aj pri mojej nedávnej ceste do Verony – ako úžasne mi s Vami je! – v polovici minulého mesiaca a tiež ho vidím v správach, ktoré dostávam z celého sveta.

Na začiatku nového roka, slávnosť Máriinho božského materstva, a počas rozličných dátumov, ktoré v tomto mesiaci pripomínajú dejiny Diela, prosím – uchylujúc sa k našej Matke- o Pánovo požehnanie pre každého z Vás a pre vaše rodiny, vaše práce a vaše apoštoláty.

S láskou Vás žehná

Váš otec

+ Javier

[1] Gal 4, 4-5

[2] Svätý Josemaría, Poznámky z rozjímania, 25-XII-1973

[3] Svätý Josemaría, Ísť s Kristom, č 13.

[4] Mt 2, 11

[5] Svätý Tomáš Akvinský, Suma Teológica, II-II, q. 82, a. 3 ad 2

[6] Rímsky misál, Omšový ordinár,
Nicejsko- konštantínopolské vyznanie
viery [7] *Mt* 1, 21

[8] *J n* 3, 16

[9] Svätý Josemaría, Poznámky z
rozhovoru, 25-X-1973

[10] *Jn* 1, 14

[11] Cfr. *Hebr* 4, 15

[12] Svätý Josemaría, *Rozhovory*, č. 26

[13] *Lk* 1, 35

[14] *Lk* 1, 38

[15] Svätý Josemaría, *Cesta* , bod 512

[16] *Catecismo de la Iglesia Católica*.
n. 460. La cita proviene de san Ireneo
de Lyon, *Contra las herejías*, 3, 19, 1
(PG VII/1, 939).

[17] Atanáзовské vyznanie
viery 30-36 (Denz. 76).

[18] Sv. Josemaría, *Íst s Kristom*, č. 13

[19] *Flp* 2, 6-7

[20] Benedikt XVI, Homília v
predvečer 17. Decembra 2009.

[21] Blahoslavený Ján Pavol II,
Príhovor na generálnej audiencii, 6-
XI-1996.

[22] *Mt* 11, 25-26

[23] Svätý Josemaría, *Íst s Kristom*, č..
33.

[24] *Lk* 1, 48

[25] Benedikt XVI, homília v
Predvečer 17 decembra 2009